

En Tepedeki İncir

Yazar: Çiğdem Sne

Ağustos ayının son günleriydi, hava sıcak ve sakin, gökyüzü masmaviydi. Köyde işler bir hayli yoğun olmasına karşın herkes hayatından memnun görünüyordu. Ne de olsa bu sene iyi mahsul vermişti toprak. Hasan Bey sağdan sola tarlasını şöyle bir süzdükten sonra eşine, "Bu kış hiç sıkıntı çekmeyeceğiz Hatice" dedi.

"İki güne tüccarlar kapıya dayanır."

Hatice Hanım, bir yandan akşam yemeği için fasulye kırarken, bir yandan da kocasının baktığı yöne doğru başını kaldırıp, "Benim canımı sıkan başka bir konu var; bilmem sana nasıl söylesem?" dedi.

Hatice Hanım'ı üzen şey oğulları Fatih'in köyden gitme hevesiydi. Fatih; on yaşlarında, uzun boylu, kıvrık saçlı, karayağız bir çocuktur. Bu sene ilkokulu bitirmiş ortaokula başlayacaktı. Bu yaşına dek köyden hiç çıkmamıştı. En fazla bazen babasıyla birlikte kasabaya, pazara gider gelirdi. Şehir hayatı nedir bilmezdi ama bu fikri aklına sokan biri vardı: Ankara'da memur olan amcası, bu yaz başında, ailesiyle birlikte bir haftalığına köye ziyarete gelmişlerdi.

Amcaoğlu Burak, Fatih'ten bir yaş büyük bir çocuktur. Köye gelir gelmez, oflayıp puflamaya başlamıştı. Fatih ona köyü gezdirmiş ve onu eğlendirmeye çalışmış olsa da Burak bir türlü mutlu olmamıştı.

"Bilgisayarın, internetin, alışveriş merkezinin olmadığı bu yerde yaşanır mı hiç? Bütün gün bu sıcakta tarlalarda gezmekten yoruluyorum. Hamburger yok, pizza yok, bari bir tatil köyüne gitseydik. Burada hayat çok sıkıcı. Oysa şehir öyle mi? Her yer cıvılcıvıl, her yer canlı" diyordu...

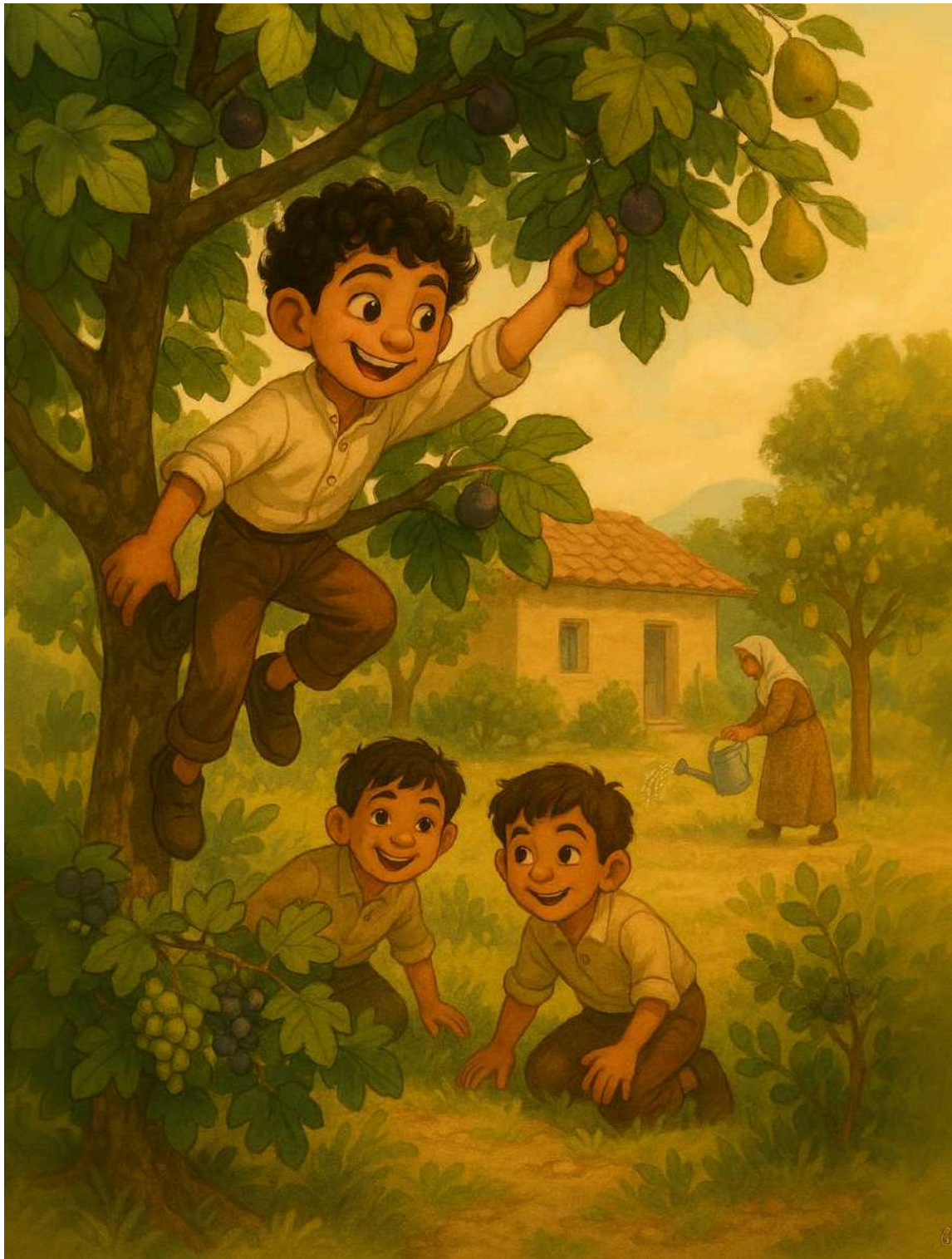
O bir hafta içinde Fatih'e ne olduysa olmuş, amcaoğlunun anlattığı o renkli şehir hayatını merak etmeye başlamıştı. Onlar gittiğinden bu yana "Ortaokulu burada okumayacağım, ben şehirde okumak istiyorum" diye annesinin başının etini yemişti.

Hatice Hanım, "Oğlum, sen tek başına kaskoca şehirde ne yaparsın? Ne yer, ne içersin? Hem köyde de sana ihtiyacımız var. Koyunlar, kuzular ne olacak? Yapma, etme" dediyse de Fatih bir kere şehre gitmeyi ve şehirde okumayı kafasına koymuş ya vazgeçirmek ne mümkün? Hiçbir söz ona tesir etmez olunca konuyu eşine açtı.

Hasan Bey olan biteni dinledikten sonra, derin bir nefes aldı. "Ben de bu yaz onda bir haller seziyordum doğrusu ama Fatih'in hiç böyle bir şeye heves edeceğini düşünmemiştim" dedi.

Gerçekten de Fatih'in, bu zamana kadar köyde yaşamaktan şikayet ettiği hiç görülmemişti. Doğayı seven bir çocuktur. Bazen tarlada çalışır, bazen keçileri otlatmaya çıkarırdı. Onlara neşeyle kaval çalar, sonra da kitap okurdu. Her birinin huyunu bilir ve hepsiyle adeta sohbet ederdi. Anlardı dillerinden.

Küçük bir kuzu uzun uzun "meee" diyorsa "acıktım" demektir. Büyük keçiler uzun uzun "meee" diyorsa "korkuyoruz" demektir. Bir de kısa "me-me-me" sesleri vardı. Bu da "Yürüyüşe çıkalım" demektir. Bir inek "mööö" diye uzun nara atarsa "susadım" demek istiyor, köpek arka arkaya havlarsa "tehlike var" demiş oluyordu.

Hayvanları ahıra götürdüğünde meyve toplamaya çıkardı. Üzümler, incirler, armutlar... Köy yerinde herkesin ağacı, köylünün ortak malı sayılıyordu. Kimse "Neden ağacıma çıktın, neden üzümlerimden yedin?" demezdi. Sadece bazı teyzeler ve amcalar, meyvelerin henüz olgunlaşmamışken koparılmasına kızardı.

Fatih ve arkadaşları bunu da bir maceraya çevirmiş, adına "Meyve Basma Saati" demişlerdi. Köyün en öfkeli kadını olan Hacer Teyze'nin günlük rutinlerini tek tek not almışlardı. Hacer Teyze her gün, saat on yedi olduğunda evin arka tarafındaki bahçesini sulardı. Bu da demek oluyor ki ön bahçedeki incir ağacını basma saati on yedi!

Hacer Teyze'ye yakalanmamak lazım. Tamam, meyvelerini esirgemezdi ama olgunlaşmadan toplayan çocuklara çok kızardı. Kızınca tepesi atar, yakaladığı çocuğu çarpım tablosunu baştan sona okutuncaya dek bırakmazdı. Ama çocuklar artık onun her adımını iyi biliyorlar ve kolay kolay yakalanmıyorlardı.

Mesela Hacer Teyze'nin her sabah dokuzda üzüm bağlarının bakımını yaptığını da bilirlerdi. Bu da demek oluyor ki Fatih ve arkadaşları, sabah dokuz sularında üzümlere elleşmeyecek. Tabii yakalanmak istemiyorlarsa...

Fatih, sadece hayvanlarla değil, meyvelerle bile konuşurdu. Bir gün incir ağacının en tepesindeki, en tatlı görünen incir selam aktı: "Alt dallardan incir toplamak kolay. Cesaretin varsa beni ye de görelim!" Sen misin Fatih'i kışkırtan, bir hışım tepeye doğru tırmanmış, tam incire uzanırken bastığı ince dal kırılınca, tüm dallara arpa arpa ağacın dibini boylamıştı.

Bazen de tüm köy çocukları meydanda toplanır, oyunlar kurarlardı. Fatih, amcasının köy ziyaretine kadar burada çok mutlu görünüyordu. şimdiyse tutturmuş; şehirde yaşamak istiyordu. Anne ve babası tüm gece bu konu hakkında konuştular.

Hasan Bey sonunda "Onu amcasının yanına yollayıp orada bir okula verelim. Çocuk şehirde okumak istiyorsa okusun. Kafasına koyduğunu illa yapacak" dedi.

Ertesi sabah aldıkları kararı oğullarına anlattılar. Fatih, şehirde bir okula yazdırılacağını duyar duymaz havalara uçtu. Rüyası gerçek olacak, eğlenceli şehir hayatını o da öğrenecek, artık bir şehirli olacaktı. Veda günü geldiğinde Anne ve babasında hüzün, Fatih'te ise büyük bir heyecan vardı. Sabah erkenden kalkıp önce minibüsle kasabaya gittiler. Kasabada Fatih'e yepyeni ayakkabılar ve okul giysileri aldı babası. Fatih'in mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Aynada kendine baktı. "Artık bir iş insanı sayılıyım" dedi.

Otobüs saati geldi ve şehre doğru yola çıktılar. Ankara'ya ilk kez gidiyordu. Şehre yaklaşırken ilk önce o kocaman binalar çekti Fatih'in dikkatini. Öyle çok katlı bina vardı ki "Sadece bir apartmana bile tüm köyü sığdırabiliriz" diye düşündü.

Ankara Şehirlerarası Otobüs Terminaline indiklerinde kalabalığın yarattığı keşmekeş biraz canını sıktı. Şehri böyle hayal etmemişti. Her tarafta sağa sola koşturan insanlar vardı. Yerler ve tuvaletler çok pisti. Valizler, çuvalar ve koşturan insanlar ürküttü birden onu. Babasının elini sıkı sıkı tuttu. Yine de içindeki şehir aşkı sönmüş değildi.

Amcası onları almaya geldi. Arabada Hasan Bey'e "Ağabey, yeğenimin başımın üstünde yeri var ama şehre alışabilecek mi?" dedi.

Babasının cevap vermesine dahi fırsat vermeyen Fatih, "Hiç merak etme amca. Ben çok güçlüyüm. Hem de sınıf birincisiydim" dedi. Öte yandan şimdiye kadar gördükleri, şehrin kabalığı, sıkışık trafik, korna sesleri ve dağınıklık pek de hoşuna gitmemişti.

Bir binanın önünde durdular. Burası dar ve karşılıklı apartmanların olduğu eski bir sokaktı. Binalar evden daha çok üst üste dizilmiş kutu gibiydi. Ortalıkta ne bir ağaç vardı ne bir çiçek. Sadece kutu kutu evler... Hiç böyle hayal etmemişti şehri.

Oysa amcaoğlu Burak, "Şehirde hayat var" demişti. Şimdi gördüğü manzarada ise hayatı sorgular olmuştu. Biraz huzursuz olsa da içindeki umut sönmüyordu. "Hele bir okula başlayayım da her şey çok güzel olacak" diyordu, meraklı gözlerle etrafı süzerken...

Burak, Fatih'in gelişine hiç sevinmemişti. Sanki Atatürk'ün "Köylü milletin efendisidir" sözünü hiç duymamış gibi, köyden gelen kuzenini küçümsüyordu. Bir de odasını paylaşmak zorunda olmak hoşuna gitmemişti. Hiçbir şeyini onunla paylaşmaya niyeti yoktu. Babası "Oğlum sakın kuzenine kötü davranma, ona sahip çık" demese odasına bile almazdı.

Sabah Fatih'in babası, kahvaltıdan sonra köye gitmek üzere yeniden yola çıktı. Babasının gidişini izledi camdan, sonra da uzun uzun sokağa baktı. Bir sürü insan vardı sokakta. Her biri başka bir yere yetişmek için acele ediyor gibiydi. Bir süre daha sokağı izledikten sonra bundan sonra kuzeniyle paylaşacağı odalarına gitti.

Burak, onunla hiç ilgilenmemiş, sorduğu sorulara bile kısa kısa cevaplar vermişti. Oysa Burak köye geldiğinde kendisi sabahtan akşama kadar onunla ilgilenmişti. O ise şimdi bilgisayarının başına geçmiş, Fatih'le hiç ilgilenmeden oyun oynuyordu.

Bir süre sonra, "Burada hiç çocuk yok mu Burak abi? Deminden beridir sokağa bakıyorum; hiç oyun oynayan çocuk görmedim." dedi.

"Ne sokağı akıllım! Burada kimse sokağa çıkmaz. Hem sokakta oyun mu olur? işte oyun burada!" diyerek bilgisayarını gösterdi.

Fatih, "İyi de abi bir saattir sana bakıyorum: Yerinden hiç kalkmadan sadece oradaki bir iki tuşa basmaktan başka bir şey yapmıyorsun. Bu nasıl oyun?" deyince, Burak sinirlendi. "Offf sen ne anlarsın oyundan? Git başımdan. Kitap falan oku! Senin aklın bu işlere ermez" dedi.

Fatih, sus pus olmuştı. Eline kitabını alıp bakmaya başladı. Aslında okuduğu da yoktu. Canı iyice sıkılmaya başlamıştı. Şehre geldiğinden beri hiçbir şey düşündüğü gibi değildi. Yine de yeni giysileriyle, yeni okuluna başladığında, şehirli çocuklarla arkadaş olduğunda, her şeyin daha iyi olacağına inanmak istiyordu.

Amcası eve döndüğünde alışveriş merkezine gitmeyi teklif edince Fatih'in neşesi yerine geldi. Burak, bu yaz köye geldiklerinde alışveriş merkezlerini anlatmıştı. "İçinde oyunların oynandığı, en lezzetli yemeklerin olduğu, cıvı cıvı bir yer" demişti.

Kocaman bir binanın alt katından içeri girdiler. O kadar çok araba vardı ki arabayı park edecek yer bulmak için üç kere oldukları yerde dönüp durdular. On dakika sonra yer bulup arabayı park ettiler. Amcası, "Aman yanımdan ayrılmayın, bugün hafta sonu olduğu için her yer kalabalık. Sizi kaybedersem girişteki güvenliğin oraya gidip beni bekleyin" dedi.

Fatih, amcasının sözleriyle biraz tedirgin oldu. "Buralarda yaşamak ne güçmüş" diye içinden geçirdi. Yürüyen merdivenlerde robot gibi beklemek de tuhafına gitmişti. Zaten alışveriş merkezinin içi, köy şenlikleri gibi eğlenceli görünmüyordu.

Yan yana birçok dükkânın olduğu bir çarşı gibiydi. Anneler, babalar çocuklarının elinden sıkı sıkı tutup, sağa sola çekirtiyorlardı. Çocuklar da pek mutlu görünmüyordu.

Önce hep beraber bowling oynadılar. Burak, halinden çok memnundu. Fatih ise bu oyunu, köyde arkadaşları ile oynadığı taş devirme oyununa benzetti. Biraz hüzünlendi. Köydeki arkadaşlarıyla tam dokuz tane taşı üst üste koyarlar, sonra uzaktan top atıp taşları devirmeye çalışırlardı. Ebe olan, yıkılan taşları yeniden üstü üste dizer, sonra diğer oyuncularını kovalardı. Sokaktaki oyun, bowlingden çok daha güzeldi.

Burak, pizza için "Dünyanın en güzel yiyeceğı" demişti. Pizzayı da yedi ama şehirde gördüğü tüm diğer şeyler gibi, pizza da onun için yeni bir hayal kırıklığı oldu. Annesinin yaptığı kıymalı kara lahana sarmasını özledi.

Okulun ilk günü yengesi onları uyandırmaya geldiğinde Fatih'i çoktan kalkıp hazırlanmış halde buldu. Burak ise hâlâ uyuyordu. Onu da uyandırdı. Fatih kahvaltıda heyecandan pek bir şey yiyemedi. Burak da giyinip hazırlandıktan sonra yola koyuldular. On beş dakikalık bir yolculuk sonrası okula geldiler.

Beş katlı, koskocaman okul binasını görünce Fatih'in gözleri büyüdü. Binanın yeni boyanmış olduğu belliydi. Büyük, koyu yeşil çitlerle çevrili bir ön bahçesi vardı. Okulun hemen arkasında yine okul binasına benzeyen ikinci bir bina daha vardı. Birlikte bahçe kapısından içeri girdiler. Burak, arkadaşlarını görür görmez yanlarına koştu; onu yalnız bıraktı.

Fatih, annesi ve babasıyla gelen çocukların, başka yerlerde grup halinde konuşup gülüşenlerin, birbiriyle kovalamaca oynayan çocukların arasında, bir köşede durup zilin çalmasını bekledi.

Nihayet ders saati gelmişti. Bu yıl okula yeni başlayacak olanların isimleri okundukça, rehber öğretmenleriyle birlikte sınıflarına gitmeleri duyurulmuştu. Rehber öğretmenleri eşliğinde, sınıf arkadaşlarıyla birlikte yukarı çıktılar. Öğretmenleri kısa siyah saçlı, uzun boylu, çok güzel bir kadındı. İri kahverengi gözleri vardı. Fatih onun gözlerini annesinin gözlerine benzetti.

Öğretmen tahtaya "tak-tak-tak" vurduktan sonra konuşmaya başladı:

"Merhaba çocuklar ben matematik öğretmeniniz Çiğdem Özer. Bu yıl sizin sınıf öğretmeniniz de benim. Birazdan kitaplarınızı dağıtıp ders programınızı tahtaya yazacağım. Sınıf ve okulla ilgili tüm sorunlarınızda beni koridorun sonundaki öğretmenler odasında bulabilirsiniz" dedi. Daha sonra da dediği gibi ders programını tahtaya yazıp okulla ilgili bazı kuralları anlattı.

O konuşurken Fatih'in mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Zaten Fatih oldum olası ders dinlemeyi ve öğretmenlerini severdi. Tüm anlatılanları can kulağıyla dinleyip, önemli gördüğü şeyleri not aldı. Teneffüs saati geldi. Öğretmen sınıftan çıktıktan sonra Fatih yerinden kalkmadı. Oturup diğer çocukları ve sınıfı incelemeye başladı. Sınıfın tahtası dev bir televizyon gibiydi. Elektrikle çalışıyordu. Çizgi film izlemek bile mümkündü. Oysa köydeki okulunda düz beyaz bir tahta vardı. Eski sınıfını düşünürken gülümsedi.

Çocuklardan biri karşısına geçip "Hey! Sen bana mı gülüyorsun? Komik bir şey mi var?" dedi. Fatih şaşırdı:

"Bana mı söylüyorsun."

"Tabi ki sana söylüyorum! Sağır mısın yoksa?"

"Sana gülmedim! Köydeki sınıfımı düşünüyordum."

"Köy mü? Zaten köylü olduğun giyiminden belliydi. O ayakkabılar ne öyle; dede ayakkabısı gibi?"

Sınıftaki bazı çocuklar da Fatih'e gülmeye başladı. Ne diyeceğini bilemedi. Oysa giysilerini babasıyla birlikte çok severek almıştı. Kendisiyle alay eden çocuğa bir tane patlatası geldi ama bunun bir çözüm olmayacağını biliyordu. Yapmadı. Gözleri doldu.

Herkesin içinde ağlamak istemediği için koşarak sınıftan çıktı. Öğretmenler odasına gidip, kapıyı tıkladı. İçeri girdi. İçeride dört öğretmen oturuyordu. Tam karşı koltukta oturan kişinin Çiğdem Öğretmen olduğunu görünce koşarak yanına gitti. O dakikaya kadar zorla tuttuğu gözyaşları birden akmaya, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Çiğdem Öğretmen dahil herkes şaşkınlık içinde onu sakinleştirmeye çalıştılar. Bir iki dakika sonra sakinleşmişti. Öğretmenine sınıfta olan bitenleri bir bir anlattı.

Daha sonra da buraya nasıl ve niçin geldiğini, geldikten sonra şehirde hiçbir şeyin beklediği gibi olmadığını, sürekli hayal kırıklıkları yaşadığını, kuzeninin bile onu burada istemediğini ama onun her şeye rağmen şehirde okuyup daha iyi bir geleceğe kavuşmak için tüm zorlukları görmezden gelmeye çalıştığını anlattı.

"Ama artık yeter! Okulu bırakıp köyüme döneceğim" dedi.

Öğretmeni, "Bak Fatihciğim" dedi. "İstersen şimdi amcanı ararız, gelir seni alır. İstersen köyüne dönebilirsin ama bu memleketin senin gibi azimli ve kendine güvenen gençlere ihtiyacı var. Buraya geldiğinde birçok şey düşündüğün gibi olmamış anlaşılır. Fakat senin asıl hayalin şehrin süslü görüntüsü müydü yoksa okumak için sana sunduğu imkanlar mı? Sen önce buna karar vereceksin. Eğer amacın süslü ve renkli hayat ise şehrin böyle bir yer olmadığını bilmelisin. Fakat şehrin sana sunduğu imkânları değerlendirmek istiyorsan hayallerinden vazgeçme."

Fatih, kararsız kaldı. Şehirde bazı şeyler istediği gibi gitmiyordu ama daha büyük bir okulda, daha kolay ulaşım imkanlarıyla, daha büyük kütüphanelerle ve araştırma yapabileceği internet ortamıyla vedalaşıp, köyüne dönmek istiyor muydu, istemiyor muydu; bilemedi.

Biraz daha düşünüp kararlı bir şekilde söyledi: "Ben okumak istiyorum öğretmenim. Okuyup bilim insanı olmak!"

Öğretmeni elini omzuna koydu. "Köy okulları da güzeldir. Köyde okuyanlar da bilim insanı olabilir ama şehirde kurslar, atölyeler ve imkanlar biraz daha fazladır. E bu imkanlardan yararlanmak için de şehrin zorluklarını kabullenmek ve üstesinden gelmek gerekir." dedi.

Fatih, akıllı bir çocuktı ve öğretmenın ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. O günden sonra kararlı bir şekilde okuluna devam ederken, zamanla arkadaşlarıyla da arası düzelmiş, hatta üç tane dost edinmişti. Üstelik kuzeni Burak'ın da saygısını kazanmıştı. Artık kendisine çok iyi davranıyordu.

"Bazen çocuklar akran zorbalığı yapabilir" dedi içinden. "Ama ben zorbalıkla karşılaşınca hemen pes edip kaçmayacağım."

Her şeyin bir çözümü olduğunu anlamıştı. Aile terbiyesi almamış çocukları, kendisi terbiye etmeye çalışmıyor, gerekli durumlarda öğretmeninden yardım istiyordu. Zorbalık yapana vurmuyor, akıllıca cevaplarla alt edebiliyordu. Kaçmıyor ama kimsenin de üstüne yürümüyordu. Sadece kararlı bir duruş bile birçok zorluğun üstesinden gelmesine yetiyordu.

Yıllar sonra Fatih, hayallerine kavuşup Hacettepe Tıp Fakültesini kazandı. Onu da başarıyla tamamlayıp doktor oldu. Çok iyi çevreler edindi. Müzisyeninden ressamına, avukatından sanayi ustasına kadar; her meslekten, çeşit çeşit insan tanıdı. Artık maddi imkanları da iyi olduğundan, canı ne zaman istese köyüne gidiyor, ailesiyle doyasıya vakit geçiriyor, çocukluk günlerini yâd ediyordu.

Şimdilerde hayat Fatih için, o en tepedeki uzanamadığı incir kadar tatlıydı. İçinden sık sık "Azmin meyvesi!" diyordu.